

РЕШЕНИЕ

№ 3007

гр. Варна, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря АнТ.я Анг. Пенчева
като разглежда докладваното от Елена Николова Гражданско дело № 20213110115425 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба с вх. №39416/25.10.2021г. от Е. Ю. А., ЕГН ***** и П. Ю. А., ЕГН ***** срещу Т. Г. Т., ЕГН ***** и Г. Т. Г., ЕГН *****, с правно основание чл.135 от ЗЗД с искане съдът да признае за недействителен по отношение на ишците договор за продажба на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка, сключен между Т. Г. Т. с ЕГН ***** и неговия син Г. Т. Г. с ЕГН *****, обективиран в Нотариален акт №137, том I, рег. № 1948, дело № 161/2019г. на нотариус Веселин Петров с район на действие - Районен съд -гр. Варна, вх. рег. № 13088/29.05.2019г., дв. вх. № 12944 на Служба по вписванията - гр. Варна, по силата на който Т. Г. Т. е прехвърлил на Г. Т. Г. собствените си 4/6 идеални части от Дворно място, намиращо се в с. К., общ. А, обл. В., с обща площ от 2660 кв. м., от които в парцел III-138 са включени 1385 кв. м. и в парцел X-135 са включени 1275 кв. м., в квартал 31 по регулационния план на село К. заедно с построените в парцел X-135 жилищна сграда, второстепенна сграда и навес с оградни стени, при граници на дворното място: от две страни улици, парцел II-137, парцел IV-143, парцел IX-148 и парцел XIV-134.

С молба вх. № 44408/15.11.2021 г., поправена с уточняваща молба вх. № 47022/25.11.2021 г. към исковата молба се е присъединил и М. Ю. А., ЕГН *****, като същият е конституиран като ищец в производството с Определение № 8116/30.11.2021 г.

В исковата молба се излага следната фактическа обстановка

С влязла в законна сила на 08.06.2021г. Присъда № 260002/08.07.2020г., постановена по НОХД № 1301/2019г. по описа на Окръжен съд - гр. Варна, потвърдена

с Решение № 99/21.12.2020г., постановено по ВНОХД № 274/2020г. по описа на Апелативен съд - гр. Варна, потвърдено с Решение №50/08.06.2021г. по н.д. №146/2021г. по описа на Върховен касационен съд, II н. о., първият ответник Т. Г. Т. е осъден да заплати на всеки от ищите сумата от по 25000 лева, ведно със законната лихва, считано от 28.03.2019г. до окончателното изплащане на сумите, представляващи обезщетения за неимуществени вреди, претърпени в резултат на убийството на техния баща Ю. А. А.. Наказателният съд е намерил, че вследствие на противоправното поведение на първия ответник, са причинени неимуществени вреди на М. А., Е. А. и П. А., които е справедливо да бъдат обезщетени. За присъдените суми Окръжен съд - гр. Варна е издал по НОХД № 1301/2019г. изпълнителен лист № 260198/05.07.2021г., изпълнителен лист № 260199/05.07.2021г. и изпълнителен лист № 260200/05.07.2021г.

Органите на МВР били уведомени за извършеното престъпление на 29.03.2019г., първият ответник бил задържан и му била взета мярка за неотклонение домашен арест. На 29.05.2019г., още докато било в ход разследването, Т. Г. Т. продал на сина си - втория ответник Г. Т. Г. срещу задължение за гледане и издръжка, всички притежавани от него недвижими имоти, а именно 4/6 ид. ч. от дворно място в с. К., ведно с 4/6 ид. ч. от находящите се в него сгради и постройки, за което свидетелства приложената справка от Агенция по вписванията. Това обстоятелство било узнато от ищите след като същите в качеството си на вискатели образували с молба с вх. № 15398/08.07.2021г. изпълнително дело № 20218950401845 по описа ЧСИ Людмил Станев, рег. № 895, с район на действие Окръжен съд - гр. Варна и след като ЧСИ извършил съответните справки.

С оглед на горното твърдят, че за тях е налице правен интерес от предявяване на настоящия отменителен иск, доколкото в качеството си на кредитори са увредени от извършената очуждителна сделка, респективно са поставени в невъзможност да съберат вземанията си.

Твърдят, че в настоящия случай са налице всички изискуеми елементи от фактическия състав, при който възниква правото на иск по чл. 135, ал. 1 от ЗЗД:

I. Качество на кредитори на ищите спрямо първия ответник, което ищите имат от датата на извършване на престъплението - 28.03.2019г., а оспорената сделка е извършена след възникване на вземането - на 29.05.2019г., т.е. след датата на деликта - 28.03.2019г. Сочат, че считано от тази дата всяко възмездно или безвъзмездно разпореждане на Т. Т., с което намалява собственото си имущество, може да бъде предмет на прогласяване на относителната недействителност на сделката по отношение на М. А., Е. А. и П. А., т. е. подлежи на ревизиране по реда на чл. 135 ал. 1 от ЗЗД.

II. Извършване на увреждащо правно действие от страна на първия ответник, което се състои в продажбата на притежаваните от Т. Т. недвижими имоти в цялост.

След извършената сделка длъжникът не разполага с никакви други активи, които да послужат за удовлетворяване на ищците.

III. Знание у длъжника за увреждането, като ищците излагат, че не е необходимо намерение за увреждане (умишлено предприето намаляване), а е достатъчно простото знание у длъжника, че той има кредитори, които биха могли да се удовлетворят от имуществото му, ако не изпълни задълженията си към тях, и че вследствие на съответната сделка се увреждат техните интереси. Сочи, че в настоящия случай длъжникът е знаел за съществуването на задължението си към кредиторите и е извършил процесното действие, с което е намалил имуществото си, което съгласно постоянната практика на ВКС е достатъчно за обосноваване на извод за знание за увреждането на кредиторите. На Т. Т. му е било известно, че убитият Ю. А. има деца и внуци, които имат право на обезщетение за причинените им със смъртта на А. имуществени и неимуществени вреди. Т. и А. са се познавали много от преди извършване на престъплението като и двамата са живеели със семействата си в село К. Самият факт на извършения деликт обосновава възникване на задължение за обезщетяване на причинените от деликта вреди.

IV. Знание у лицето, с което длъжникът е договорил, за увреждането, като в тази връзка ищците излагат, че в хипотезата на възмездни сделки недействителността на извършеното действие се обуславя не само от знанието на длъжника за увреждащия характер, а и от едновременното знание на третото лице, с което длъжникът е договарял. Договорът за продажба на недвижим имот срещу гледане и издръжка следва да бъде разглеждан като възмездна сделка по смисъла на нормата на чл. 135, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 135, ал. 2 от ЗЗД въвежда оборима презумпция за знание за увреждането, когато третото лице, в чиято полза е извършено действието, е съпруг, брат или сестра, низходящ или възходящ на длъжника. Доколкото лицето, с което длъжникът е договарял - Г. Г., е негов низходящ по права линия от първа степен, то неговото знание за увреждането се презумира.

В срока по чл. 131 от ГПК от ответника Г. Т. Г. е постъпил отговор на исковата молба, в който изразява становище, че предявеният иск е допустим, но неоснователен. Излага следната фактическа обстановка: Срещу ответника Т. Г. Т., е било образувано НОХД №1301/2019 год. по описа на ВОС, Наказателно отделение, за деяние по чл.115 от НК. С протоколно определение от 08.07.2020 год., постановено по това дело, наказателното производство било прекратено, като въззивният съд, който е приел за съвместно разглеждане предявените граждански иски от Е. Ю. А., П. Ю. А. и М. Ю. А., се произнесъл с присъда единствено по тези иски. Налице е влязла в законна сила присъда, с която ответникът Т. Г. Т. е осъден да заплати на всеки от тримата ищци по 25000 лв., представляващи обезщетение за претърпени от всеки един тях неимуществени вреди от деяние, наказуемо по чл. 115 от НК, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 28.03.2019 год.

Началото на досъдебното наказателно производство било на 29.03.2019 год., като нито в рамките на досъдебното производство, нито след това в съдебната фаза на наказателното производство, не е било иницирано производство по реда на чл. 73, ал. 1-4, от НПК за обезпечаване на гражданския иск. Не оспорва качеството на ищците на кредитори по отношение на ответника Т. Т., като сочи, че притежаваното от тях парично вземане за причинените им неимуществени вреди произтича от извъндоговорно основание – деликт. В тази връзка излага, че в общия случай (когато вземането има чисто договорен характер) за отменителния иск по чл.135, ал.1, от ЗЗД е правно ирелевантно обстоятелството дали това вземане е изискуемо и ликвидно. В частния случай обаче, когато вземането произтича от деликт, счита, че изискуемостта *ex lege* е от датата на деликта, но, за да се счита за ликвидно това вземане, то следва да е съдебно установено. Ето защо твърди, че в тази частна хипотеза, каквато е процесната, за отменителния иск по чл.135, ал.1, от ЗЗД, е меродавна не датата на изискуемостта, т.е. датата на деликта, а моментът, в който вземането стане ликвидно, т.е. датата на влизане в сила на съдебния акт, с който се присъжда обезщетението по чл.45 от ЗЗД. В конкретния случай счита, че това е датата на влизане в сила на осъдителната присъда по НОХД № 1301/2019 год. на ВОС, а именно - 08.06.2021 год., като счита, че именно спрямо тази дата следва да се прецени обстоятелството, дали длъжникът и лицето, с което той е договарял, са знаели за увреждането на кредитора.

В условие на евентуалност - твърди, че този момент е датата на приемането на гражданските иски за съвместно разглеждане в наказателния процес, а именно - 24.01.2020 год., като датата на процесния алеаторен договор предшества датата на влизане в сила на присъдата по НОХД №1301/2019 год. на ВОС, респективно - предшества и конституирането на наследниците на Ю. А. А. като граждански ищци в наказателния процес по това наказателно дело, поради това счита, че в конкретния случай страните по процесната сделка не са знаели за увреждането интересите на кредитора, тъй като вземането на ищците за причинените от деликта неимуществени вреди става ликвидно след датата на сключване на алеаторния договор. Ответникът Т. Т., независимо че се е познавал с Ю. А. А., не е знаел, че баща му има кредитори по вземане от престъпление, тъй като не са му били известни нито кръгът от наследници на убития, нито в каква родствена връзка са те с него – низходящи, възходящи или роднини по съребрена линия, както и обстоятелството, дали същите биха предявили граждански иск за установяване наличието и размера на неимуществени вреди. В тази връзка оспорва твърдението на ищците, че ответникът Т. Т. е знаел за увреждането.

Твърди, че ответникът Г. Г. се явява добросъвестно трето лице, тъй като към момента на сделката върху прехвърления имот не е налице вписана възбрана. Същият е напуснал с. К. още през 1968 год. и не са му били известни нито кръгът от наследници на убития, нито в каква родствена връзка са те с него - низходящи,

възходящи или роднини по сребрена линия, както и обстоятелството, дали същите биха предявили граждански иск за установяване наличието и размера на неимуществени вреди.

Отделно от това излага, че ответникът Г. Г. не е имал отношение към воденото срещу неговия баща досъдебно производство - не е осъществявал спрямо него процесуално представителство, не е бил разпитван като свидетел, тъй като те живеят в различни населени места. Самото съдебно производство е образувано на основание внесен обвинителен акт по пр. пр. 3653/2019 год., ПД 79/2019 год. на ВОП с рег. № 3653/2019 от 25.11.2019 год., т.е. това е след като е била извършена процесната сделка. Ответникът Т. Т. е пожелал да извърши тази сделка, защото на неговата преклонна възраст вече не е бил в състояние сам да се грижи за себе си и сам да се издържа, поради което сам е предложил на сина си да му прехвърли имота срещу насрещно поетото задължение за издръжка и гледане. След извършване на сделката ответникът Г. поел грижите към своя баща и неговата издръжка, като това е продължило до дата 08.01.2021 год., когато кметът на с. К. му се обадил със съобщение, че Т. Т. е напуснал дома си в с. К. и не може да бъде намерен. Съответно на 13.01.2021 год. подал сигнал в Четвърто РУ на МВР - гр. Варна, че баща му е в неизвестност. От този момент досега няма резултат от полицейското издирване на ответника Т. Т..

В срока за отговор по чл. 131 от ГПК е депозиран такъв и от ответника Т. Г. Т. чрез назначения му от съда особен представител адв. Я., в който изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск, като излага следното: Видно от представената и влязла в законна сила на 08.06.2021 г. присъда № 260002/08.07.2020 г., постановена по НОХД № 1301/2019 г. по описа на Окръжен съд - Варна, потвърдена с Решение № 99/21.12.2020 г., постановено по ВНОХД № 274/2020 г. по описа на Апелативен съд - Варна, потвърдено с Решение № 50/08.06.2021 г. по н.д. № 146/2021 г. по описа на Върховен касационен съд, ищите имат качеството на кредитори. Предвид родствените взаимоотношения между Т. Г. Т. и Г. Т. Г. (баща и син), е налице оборимата презумпция за знание за увреждането, когато третото лице, в чиято полза е извършено действието, е съпруг, брат или сестра, низходящ или възходящ на длъжника по смисъла на нормата на чл. 132, ал. 2 ЗЗД. Основателността на Павловия иск е обусловена от субективен елемент - наличие на знание у длъжника, че извършвайки определено правно действие с имуществото си той уврежда своя кредитор. За да е налице този елемент достатъчно е разпоредилият се ответник да е съзнавал, че има кредитор и че действието го уврежда. Сочи, че в настоящия случай, видно от мотивите на представеното Решение № 99/21.12.2020 г., постановено по ВНОХД № 274/2020 г. по описа на Апелативен съд - Варна е, че от изготвената по делото назначена тройна съдебно - психиатрична експертиза подсъдимият Т. Т. страда от мултиинфарктна деменция, който процес е необратим, напреднал е предвид изразения интелектуално - мнестичен дефицит и прогресиращите затруднения в

ежедневното функциониране на лицето и по съществото си представлява продължително разстройство на съзнанието. Изрично е посоченото, че Т. Т. не е годен да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях и че към момента на извършване на деянието не може да се отговори дали е бил в състояние да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си към момента на деянието, поради което е прекратено наказателното производство на основание чл. 289, ал. 1 НПК вр. чл. 24. ал. 1. т. 5 НПК.

От гореизложеното обосновава извода, че Т. Т. към момента на извършване на деянието на 28.03.2019 г. е бил невменяем, не е разбирал свойството и значението на извършеното от него деяние, което е индиция, че към датата на извършване на разпоредителната сделка - 29.05.2019 г., предвид тежкото си заболяване, не е налице субективен елемент - наличие на знание у същия, че извършвайки това разпоредително действие с имуществото си, той уврежда свои евентуално бъдещи кредитори.

Във връзка с горното счита, че липсва просто знание (*animus nocendi*, намерението да се увреди кредитора) у длъжника Т. Т., че към датата на извършване на транслативната сделка, същият има кредитори, които биха могли да се удовлетворят от имуществото му, ако не изпълни задълженията си към тях и че вследствие на съответната сделка се увреждат техните интереси, т.е. липсва елемент от фактическия състав на нормата на чл. 135 ЗЗД.

В допълнение посочва, че вземането на кредитора трябва да е възникнало преди извършването на действието, чието обявяване за недействително се иска - чл. 135, ал. 3 ЗЗД, а в настоящия случай вземането на кредиторите е възникнало на 08.06.2021 г., когато е влязла в законна сила присъдата, а разпоредителната сделка е извършена на 29.05.2019 г., т.е. две години преди да влезе в сила горепосоченият съдебен акт.

С оглед всичко изложено счита, че предявеният иск от ищите на основание чл. 135 ЗЗД е неоснователен, поради което моли да бъде отхвърлен изцяло.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл.135, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.135, ар.2 от ЗЗД. За уважаване на иска с правно основание чл. 135 от ЗЗД ищецът следва да докаже, че е кредитор на длъжника, че действията, чиято отмяна се иска го увреждат, че длъжникът при извършването им е знаел, че уврежда кредитора.

Искането по чл.135 от ЗЗД е предявено по отношение на прехвърлителна сделка, обективирана в находящия се на л.8 от делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот от 29.05.2019г., акт №137, том I, рег. №1948, дело 161/2019г. на нотариус Веселин Петров, нотариус вписан в НК под №205, с район на действие РС - Варна, с която ответникът Т. Г. Т. е прехвърлил на Г. Т. Г. собствените си 4/6 идеални

части от Дворно място, намиращо се в с. К., общ. А, обл. В., с обща площ от 2660 кв. м., от които в парцел III-138 са включени 1385 кв.м и в парцел X-135 са включени 1275 кв. м, в квартал 31 по регулационния план на село К. заедно с построените в парцел X-135 жилищна сграда, второстепенна сграда и навес с оградни стени, при граници на дворното място: от две страни улици, парцел II-137, парцел IV-143, парцел IX-148 и парцел XIV-134.

Към доказателствения материал по делото е приобщено НОХД №1301/2019 г. на Окръжен съд – Варна. С протоколно определение от проведено открито съдебно заседание на 08.07.2020 г. по това дело съдът е прекратил наказателното производство по воденото срещу подсъдимия Т. Г. Т.в, ЕГН ***** в рамките на НОХД №1301/2019 г. по описа на ВОС, на осн. чл. 289, ал.1 от НПК, вр. с чл. 24, ал.1, т.5 от НПК и чл. 289, ал.3 от НПК като на същата дата е произнесъл Присъда №260002, по силата на която е осъдил Т. Г. Т.в, ЕГН ***** да заплати на всеки от гражданските ищци - Е. Ю. А., ЕГН *****, П. Ю. А., ЕГН ***** и М. Ю. А., ЕГН ***** сумата от 25000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от тях вреди от деяние, наказуемо по чл.115 от НК. Присъдата е потвърдена с Решение №99/21.12.2020 г. по ВНОХД №274/2020 г. на Варненски апелативен съд, потвърдено с Решение №50/08.06.2021 г. по НД №146/2021 г. на Върховен касационен съд на Р България, II Н.О.

Съгласно чл. 300 от ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданскоправните последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. В случая постановената присъда обхваща и гражданскоправните последици на деянието, доколкото е прието, че деецът е извършил деянието виновно, с което е причинил на гражданските ищци неимуществени вреди в размер на по 25000 лв. на всеки от тях.

С оглед на изложеното ищците безспорно успяха да докажат първите два елемента от фактическия състав на чл. 135, ал.1 от ГПК, а именно че са кредитора на ответника Т. Т., доколкото имат установено със съдебен акт ликвидно и изискуемо парично задължение срещу ответника Т. и че оспорваната сделка ги уврежда. Като тук следва да се отбележи, че съгласно трайната практика на ВКС /Решение № 320/05.11.2013г. по гр.д. № 1379/2012г., Решение № 261/25.06.2015г. по гр.д. № 5981/2014г., Решение № 201/31.10.2018г. по гр.д. № 1036/2018г., всички на IV г.о. и мн. други/ всяко разпореждане, с което отделен имуществен обект се изважда от патримониума на длъжника или се намалява неговата цена, уврежда интереса на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника си. Без значение за наличието на увреждане е дали при разпореждането в патримониума на длъжника постъпва друго имуществено благо, както е при възмездните отчуждителни сделки, тъй като цялото имущество на длъжника служи за удовлетворение на кредиторите му и всеки от тях решава от цената на кой имуществен обект да се удовлетвори. В тази връзка сключеният между ответниците договор за прехвърляне на недвижим имот от 29.05.2019г., с който деликвентът е прехвърлил на сина си подробно описания в нотариален акт № 137, том I, рег. № 1948, дело 161/2019г. на нотариус Веселин Петров, нотариус вписан в НК под № 205, с район на действие РС - Варна недвижим имот, безспорно уврежда кредиторите, тъй като вследствие на извършеното прехвърляне на правото на собственост се намалява имуществото на длъжника, като по този начин се затруднява удовлетворяването на ищците. В случая макар и да се касае за възмездна сделка, същата безспорно създава пречки за удовлетворяването на кредитора, тъй като

насрещната престация по договора е издръжка и гледане, която по естеството си не може да послужи за удовлетворение на кредиторите на прехвърлителя.

По отношение на третия елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл.135, ал.1 от ГПК, а именно наличието на знание у прехвърлителя за увреждане на кредиторите, ответникът Г. Г. е въвел възражение за липса на такова у ответника Т. Т. към датата на оспорваната сделка, доколкото вземането на кредиторите не е било ликвидно към тази дата. Съгласно задължителните разяснения, дадени с мотивите на т.2 от Тълкувателно решение №2/2017 г. от 09.07.2019 год. по принцип правото на кредитора да иска обявяване за недействителни спрямо него на увреждащите го актове на длъжника по реда на чл.135 ЗЗД е предпоставено от наличие на действително вземане, като това вземане може да не е изискуемо или ликвидно; не е необходимо и предварително да бъде установено с влязло в сила решение. Същите предпоставки с още по-голяма сила не са необходими и за наличието на знание у деликвента за конкретно задължение към конкретен кредитор, а е достатъчно длъжникът да има яснота, че с действията си би увредил кредиторите си. Доколкото вземането за обезщетение за вреди от непозволено увреждане, възниква от датата на увреждането (деликта), то и след тази дата деликвента е вече наясно, че следва да обезщети всички вреди, причинени от него спрямо всеки възможен кредитор в следствие на противоправното му деяние. В случая ирелевантен е моментът на предявяване на претенцията от увредените лица, нито нейното уважаване, респ. определяне по размер. Необходимо е най-общо знание за наличие на кредитори. (Така Калайджиев, А. Облигационно право. Обща част. Трето издание, С.2005, с.574; Решение № 45/01.06.2011г. по гр.д. № 450/2010г. III г.о., ВКС и др.). Като в тази връзка е ирелевантен и фактът дали кредиторите са обезпечили вземането си, преди извършване на оспорваната сделка, в който случай и настоящият иск, в случай че касае обезпеченото имущество, щеше да се окаже лишен от смисъл.

От особения представител на ответника Т. Т. е въведено възражение, че по време на оспорваната сделката ответникът Т. Т. не е разбирал свойството и значението на извършените от него правни действия, като се позовава на приетата съдебно-психиатрична експертиза в наказателното производство и постановеното въз основа на нея прекратително определение на наказателното производство на осн. чл.24, ал.1, т.5 от НПК, поради което прави извод за липса на знание у длъжника, че с действията си уврежда кредитора.

Съгласно разпоредбата на чл.24, ал.1, т.5 от НПК не се образува наказателно производство, а образуването се прекратява, когато след извършване на престъплението деецът е изпаднал в продължително разстройство на съзнанието, което изключва вменяемостта. Въпросната норма е наказателно-процесуална и няма пряко отношение към материалното гражданско право. Няма данни към датата на сделката ответникът Т. Т. да е поставен под ограничено или пълно запрещение, нито да има иницирано такова производство, поради което не може да се заключи, че същият не е разбирал свойството и значението на постъпките си, в това число и да възприема правилно касаещата го правна действителност. Определението за прекратяване следва да бъде ценено при условията на чл.300 от ГПК, но относимо към датата на постановяването му, доколкото касае именно хипотезата на възникнала след датата на

деянието невменяемост на обвиняемия, а не при неговото извършване. Освен това, експертиза въз основа на която е постановено прекратителното определение е изготвена едва през юни 2020 г., или повече от година след оспорваната сделката и не може да даде достоверна информация за състоянието на ответника Т. към датата на сделката – 29.05.2019 г. Отделно от горното Обвинителният акт е внесен в съда на 25.11.2019 г., а в него е посочено, че на база на изготвена съдебно-психиатрична експертиза (л.191-199 от ПП, която не е приобщена към доказателствения материал в настоящото производство) физическото и психическото състояние на освидетелствания му позволяват правилно да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях, въпреки че има наченки на ограничено когнитивно разстройство, разстройство на личността и поведението, дължащи се на мозъчно заболяване, увреда или дисфункция. Ограничено разстройство на личността. Или по делото не се събраха доказателства, които да установяват, че ответникът Т. Т. не е разбирал свойството и значението на действията си, с оглед на което и следва да се приеме, че същият е знаел за увредата на кредиторите си при изповядване на оспорваната сделка.

Тъй като сделката, чиято отмяна се иска е възмездна приложение следва да немери чл. 135, ал.1, изр. второ от ЗЗД, което гласи, че когато действието е възмездно, лицето, с което длъжникът е договарял, трябва също да е знаело за увреждането, като недействителността не засяга правата на трети добросъвестни лица, които те са придобили преди вписването на исковата молба за обявяване на недействителността. Съгласно чл. 135, ал.2 от ЗЗД знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника.

В конкретния случай по делото не е спорно, а и се доказва от представените справки НБД, че процесните недвижими имоти са прехвърлени на сина на ответника, поради което действа презумпцията за знание, съгласно разпоредбата на чл.135, ал.2 от ЗЗД. Възраженията на ответника Г. Г., че не е знаел за увреждането, тъй като живеел в друг град, не бил свидетел по наказателното дело и не е осъществявал процесуално представителство в наказателното производство, останаха на първо място недоказани, а освен това се опровергават от факта на сключване на самия договор, по силата на който именно ответникът Г. се е задължил да престира издръжка и гледане на бащата си, което говори за отношения на доверие, разбирателство и редовни контакти между тях. Именно поради близките отношения между посочените в чл.135, ал.2 от ЗЗД лица законът въвежда презумпцията за знание, която следваше да бъде оборена от ответника при условията на пълно и главно доказване, което не беше сторено в настоящото производство.

На основание изложеното по-горе съдът намира, че предявеният срещу ответниците иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

С оглед крайния изход на спора, на осн. чл.78, ал.6 от ГПК, ответниците следва

да бъдат осъдени да заплатят по сметка на Районен съд – Варна всички съдебно-деловодни разноски по делото в общ размер на **493,59 лв.**, в това число: 193,59 лв. държавна такса и 300,00 лв. – възнаграждение за особен представител на ответника Т. Т..

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, на осн. чл.135, ал.1 от ЗЗД, **ЗА ОТНОСИТЕЛНО НЕДЕЙСТВИТЕЛНИ** спрямо Е. Ю. А., ЕГН *****, П. Ю. А., ЕГН ***** и М. Ю. А., ЕГН ***** следната разпоредителна сделка: Договор за продажба на недвижим имот срещу задължение за гледане и издръжка, сключен между Т. Г. Т. с ЕГН ***** и неговия син Г. Т. Г. с ЕГН *****, обективиран в Нотариален акт №137, том I, рег. №1948, дело №161/2019г. на нотариус Веселин Петров с район на действие - Районен съд -гр. Варна, вх. рег. №13088/29.05.2019г., дв. вх. №12944 на Служба по вписванията - гр. Варна, по силата на който Т. Г. Т. е прехвърлил на Г. Т. Г. собствените си 4/6 идеални части от Дворно място, намиращо се в с. К., общ. А, обл. В., с обща площ от 2660 кв. м., от които в парцел III-138 са включени 1385 кв. м. и в парцел X-135 са включени 1275 кв. м., в квартал 31 по регулационния план на село К. заедно с построените в парцел X-135 жилищна сграда, второстепенна сграда и навес с оградни стени, при граници на дворното място: от две страни улици, парцел II-137, парцел IV-143, парцел IX-148 и парцел XIV-134.

ОСЪЖДА, на осн. чл.78, ал.6 от ГПК, Т. Г. Т. с ЕГН ***** и Г. Т. Г. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** по сметка на Районен съд – Варна сумата от **493,59 лв.** (четиристотин деветдесет и три лева и петдесет и девет стотинки), представляваща съдебно-деловодни разноски в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____